

Р о б ъ р т
в а н Х ю л и к

ДЪЖДОВЕН
ДР АЖОН

З
С
К
Д
А
Г
А
Т
С
К
С
А
Т
С
К

Р о б ъ р т

Robert van Gulik
JUDGE DEE AT WORK

© 1967 by Robert van Gulik

© Книгоиздателска къща „Труд“, 1997 г.

© Явор Въжаров, превод, 1997 г.

В а н Х ю л и к

ДЪВЕ
ДР АКОН

Превод от английски
Явор Въжаров

КНИЖНИЦА

КЪЩА

труд

1 9 9 7

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЕГ СИМВОЛИЧНИ СПИРАЛИ/5

ЧЕРВЕНАТА ЛЕНТА/31.

ТОЙ ИДВАШЕ С ДЪЖДА/63.

УБИЙСТВО КРАЙ ЛЮТОСОВОТО ЕЗЕРО/103.

ДВАМАТА ПРОСЯЦИ/129.

ФАШИВИЯТ МЕЧ/157.

СВЕЩЕНИТЕ САРКОФАЗИ/191.

УБИЙСТВО В НОВОГОДИШНАТА ВЕЧЕР/223.

ПОСЛЕСЛОВ/238.

П^{ЕТ}

СИМВОЛИ

СИРАИ

През 663 г. от н. е. съдията Ди едва от седмица е заем първия си официален пост на магистрат в Бънлай – отдалечен от столицата окръг в североизточния край на китайската империя. Непосредствено след пристигането му се налага да разследва три загадъчни престъпления, описани в „Златното божество“. Пак там се споменава за процъфтяващата корабостроителна индустрия в Бънлай и за господин Йе Бън, богат корабпритежател. Настоящият разказ започва със сцена в личния кабинет на съдията, където той е поканил на разговор Йе Бън и още двама видни граждани на Бънлай. Четиримата току-що са привършили обстоятелствените разисквания върху предложението на съдията корабостроителната индустрия да бъде поставена под държавен контрол.

– **Е**, господа – каза съдията с доволна усмивка, – мисля, че се споразумяхме.

Съвещанието в личния му кабинет бе започнало към два часа, а сега минаваше пет. Но според съдията времето бе добре оползотворено.

– Условията, които решихме да наложим, ще удовлетворят, струва ми се, всички заинтересовани страни – с отмерен глас каза господин Хо.

Беше спретнато облечен мъж на средна възраст, бивш секретар в Министерството на правосъдието. Той погледна към седналия вдясно от него Хуа Мин, заможен корабоприитежател, и добави:

– Съгласете се, господин Хуа, че нашият проект представлява безпристрастно и уравновесено разрешаване на разногласията между вас и многоуважаемия ни колега господин Йе Бън.

Хуа Мин направи кисела физиономия.

– Харесва ми думата уравновесено – сухо изрече той. – Но като търговец бих предпочел думата изгодно. Ако ми беше дадено право на свободна конкуренция с моя приятел господин Йе, резултатите едва ли биха били точно уравновесени... По-скоро щяха да са много изгодни... за мен!

– Корабостроенето е свързано с безопасността на нашето крайбрежие – решително заяви съдията. – Правителството на императора не разрешава частен монопол върху него. Прекарахме целия следобед в обсъжда-

не на този въпрос и най-сетне, благодарение и на компетентната намеса на господин Хо, съставихме този документ, посочващ ясно правилата, които ще трябва да спазват всички корабопридетатели. Очаквам и от вас двамата да се придържате към тях.

Господин Йе Бън кимна замислено. Съдията харесваше този ловък, но честен търговец. А за Хуа Мин бе чувал, че често се забърква в разни тъмни сделки и истории с жени. Ди даде знак на прислужника да напълни отново чашите с чай, после се облегна в креслото си. Изтичаше един зноен ден, най-сетне се долавяше прохладният бриз, с който в малкия кабинет нахлу ароматът на цъфналата под прозореца магнолия. Господин Йе остави чашата си и погледна подканящо Хо и Хуа Мин. Беше време да си вървят. Внезапно вратата се отвори и влезе сержант Хун, старият доверен съветник на съдията Ди. Той пристъпи към писалището и каза:

– Отвън ви чака човек със спешно съобщение, ваше превъзходителство!

Съдията долови многозначителния му поглед.

– Извинете ме за момент – каза той на тримата си гости, после стана и излезе със сержанта.

Щом се озоваха в коридора, Хун докладва с тих глас:

– Дошъл е домоуправителят на господин Хо. Трябва да каже на господаря си, че госпожа Хо се е самоубила.

– Всемогъщи небеса! – възкликна съдията. – Кажете му да почака. По-добре аз да съобщя на господин Хо ужасната новина. Как го е направила?

– Обесила се е, господарю. В градинския павилион по време на следобедната почивка. Домоуправителят дотичал незабавно.

– Съжалявам за господин Хо! Този мъж ми харесва. Малко е суховат, но е много добросъвестен. И добре познава законите – съдията поклати тъжно глава и отново влезе в кабинета си. Седна зад писалището и заговори бавно, обърнат към господин Хо: – Вашият

домоуправител, господин Хо, е пристигнал със скръбна вест. Госпожа Хо...

Хо стисна страничните облегалки на стола си.

– Жена ми!?

– Както изглежда, се е самоубила, господин Хо.

Хо се надигна, после се отпусна обратно на стола. След малко каза с беззвучен глас:

– Значи е станало тъкмо онова, от което се страхувах. Тя... тя беше толкова потисната през последните седмици – той прокара ръка пред очите си, после попита:

– Как... как го е направила, ваше превъзходителство?

– Според домоуправителя ви се е обесила. Той ви чака, за да ви отведе у дома, господин Хо. Веднага ще изпратя регистратора на смъртните случаи да състави акт. Вие, разбира се, ще искате възможно най-бързо да се приключи с формалностите.

Господин Хо като че ли не го чу.

– Умряла е! – прошепна той. – Само няколко часа след като я оставих! Какво ще правя сега?

– Ние, естествено, ще ви помогнем във всяко отношение, господин Хо – окуражително се обади Хуа Мин.

После изрази съболезнованията си, след него и Йе Бън. Хо сякаш не ги чуваше. Взираше се в пространството с изопнато лице. Изведнъж насочи поглед към съдията и след известно колебание каза:

– Трябва ми време, ваше превъзходителство, малко време, за да... Не искам да злоупотребявам с любезността ви, но... дали негово превъзходителство не би могъл да възложи на някой да се погрижи вместо мен за формалностите? Не искам да се прибирам у дома преди... преди аутопсията и след като мъртвото тяло вече е... – той се задави и млъкна, гледайки умолително съдията.

– Разбира се, господин Хо! – бързо отговори Ди. – Вие останете тук и си налейте още чай. Аз лично ще отида в дома ви заедно с регистратора на смъртните

случаи. Ще се приготви временен ковчег. Поне това мога да направя. Вие винаги сте ми помагали с ценните си съвети, ето че и днес отново си пожертвахте следобеда в услуга на съдилището. Не, господин Хо, настоявам! Господа, вие двамата се погрижете за нашия приятел. Ще се върна след около половин час.

На двора чакаха сержант Хун и нисък закръглен човек с черна козя брадичка. Хун го представи като домоуправител на господин Хо. Съдията каза:

– Вече уведомих господин Хо. Вие можете да си вървите. Скоро ще дойда и аз – после се обърна към Хун и добави: – А ти, сержант, най-добре иди в канцеларията и разпредели служебната поща. Ще я прегледаме заедно, като се върна. Къде са двамата ми помощници?

– Ма Жун и Цяо Тай са в главния двор, господарю. Имат строева подготовка със стражниците.

– Добре. Трябва ми само началникът с двама души, за да идем до дома на господин Хо. Те ще поставят мъртвото тяло във временен ковчег. Кажете на Ма Жун и Цяо Тай, че могат да си починат, когато привършат със занятието. Тази вечер няма да ми трябват. Повикай регистратора и нареди да пригответ служебната носилка.

В малкия преден двор на скромния дом на господин Хо ги очакваше дребният закръглен домоуправител. До вратарската къщичка се суетяха две прислужнички със зачервени очи. Началникът на стражата помогна на съдията да слезе от носилката. Ди му нареди да чака в двора с двамата си подчинени, после каза на домоуправителя да го отведе заедно с регистратора в павилиона.

Дребният човечец ги поведе под навеса, опасал къщата, към просторна градина между високи стени. После се спуснаха сред разцъфналите храсти по грижливо

поддържана пътечка до най-отдалечения кът на градината. Там под сянката на два високи дъба се гушеше осмоъгълен павилион, стъпил на кръгла тухлена основа. Заостреният зелен покрив бе увенчан с позлатено кълбо; сложни орнаменти, лакирани в червено, покриваха дървените колони и рамките на прозорците. Съдията изкачи четирите мраморни стъпала и отвори вратата. Във високото тясно помещение бе горещо. Тежка миризма на чуждоземско благовоние изпитваше застоялия въздух. Погледът на съдията веднага се спря на бамбуковата кушетка до стената вдясно. Там бе простряна неподвижна женска фигура с обърнато към стената лице. Съдията можеше да види само разпилените върху раменете гъсти кичури коса. Жената бе облечена в лятна бяла копринена роба, от която се показваха малките ѝ нозе в бели сатенени пантофки. Ди се обърна към регистратора на смъртните случаи:

– Вие започнете огледа на тялото, аз ще съставя смъртния акт – а на домоуправителя каза: – Отвори прозорците, много е задушно!

Съдията извади от ръкава си служебна бланка и я постави на масичката до вратата. После бавно огледа помещението. На богато резбованата маса от палисандрово дърво в средата се мъдреше поднос с две чаени чаши. Квадратната кана за чай бе съборена, чучурът ѝ лежеше върху някаква плоска месингова кутия. До кутията се виждаше скъсан копринен шнур. До масата имаше два стола с високи облегалки. Две лавици от пъстър бамбук между прозорците допълваха обзавеждането. По лавиците бяха наредени книги и тук-там – дребни антики. Горната половина на стените беше осеяна с дъсчици с изписани цитати от известни стихове. Всичко бе подредено с изискан вкус и внушаваше спокойствие.

След като отвори и последния прозорец, домоуправителят пристъпи към съдията и посочи масивните чер-